

Каварня — човен з папороті й дім,
Де розуму — на рівні бруку — стеля.
Не столики, а із води атоли.
Земну зібгавши кулю на ходу,

Пройшло до бару немовля худе
І осідлало носорога тулуб
Весь — з бульбашок й неонових проталин, —
Нехай блакиті розсувний майдан

Уздовж тераси — з пуповини — соки,
Що в кадовбі — по кубіку — й осіку —
На вольтову дугу, а в склянці — грози.

І вже каварня в інший вимір грузне,
Й, поволі уповільнюючи біг,
В серцях — намети — кочова доба.